

Středa 7. srpna 1996

DNEŠNÍ PROGRAM

Jiráskovo divadlo v 16 hodin
Jedno jaro v Paříži - JDO Úpice
Sokolovna v 17 hodin
Jiří Polehňa: **Byl jednou jeden**
Loutkové divadlo Polí H. Králové
Husův sbor v 18 hodin
Koncert pěveckého sboru: Petr Eben
Schody JD v 18.45 hodin
Vítání souborů
C-Dance Ústí n. O.
DS Pro100r Brno
D-Dílna Studio Dům Brno
Jiráskovo divadlo v 20 hodin
Jedno jaro v Paříži - JDO Úpice
Sokolovna ve 20 hodin
Jiří Polehňa: **Byl jednou jeden**
Loutkové divadlo Pole H. Králové
Dvůr ZŠ v 21.15
Zemřít pro - film
Park AJ v 23 hodin
Koncert - Divadlo Klauniky Brno

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Sokolovna v 14 hodin
Pomsta ruské sirotky - DS Pro100r Brno
Jiráskovo divadlo v 16.30
Všichni na jednom jevišti - C-Dance Ústí n. Orl.
Sokolovna v 16.30
Pomsta ruské sirotky - DS Pro100r Brno
Husův sbor v 18 hodin
Koncert komorní hudby
Schody Jiráskova divadla v 18.45
Vítání souborů
Teater 77 Breda, Holandsko
DS Netrdlo Vyškov
DOHRÁLI JSME Uherské Hradiště
Jiráskovo divadlo v 20 hodin
Všichni na jednom jevišti - C-Dance Ústí n. O.
Sokolovna v 20 hodin
Černá panna - D-Dílna Studia Dům Brno
Dvůr ZŠ ve 21.15 hodin
Vraždy podle předlohy - film
Sokolovna ve 22 hodin
Černá panna
D-Dílna Studia Dům Brno
Park A. Jiráskova ve 23 hodin
Koncert - Div. Klauniky Brno

6 O vyhraněnosti a o toleranci

Mnoho pochvalných slov bylo už řečeno na téma mnohohodnovosti programu Jiráskova Hronova. Své uspokojení vyjadřují nově přichozí i ti, kdo patří takřkajíc k inventáři JH, obdiv adresují bohaté repertoárové nabídce zahraniční hosté. Opravdu každý si může přijít na své, ať už je divadlem jeho srdce to interpretační, autorské, netradiční, poetické, loutkové, pohybové, dětské či lidové, ba i bulvární. Každý si může vybrat, leč zdaleka ne každý této možnosti využívá. Ať už z prosté lidské zvědavosti, či z pocitu „když už tu jsem, musím toho vidět co nejvíce“, chodí lidé i na ta představení, u kterých mohou předem odhadnout, že je nenadchnou, nebo, jak se tady s oblibou před lety v diskusích říkávalo, která je nesloví.

Ať mi členové divadelního souboru z Horšovského Týna prominou, že jako příklad použiju právě jejich představení. Přijeli do Hronova s konverzační komedií italského autora Alda de Benedettiho *Třicet vteřin lásky* a nepochybně všude, kde ji uvedli, našli a pobavili své diváky, kterým vyhovuje právě tento typ her. Do Jiráskova divadla se však na ně přišlo podívat publikum nejrozumnějšího zaměření a vkusu a část diváků, nemýlím-li se, seminativů, dala jaksepatří najevo, že tohle není „jejich šálek čaje“. Snad nechtěli, aby jejich odchod uprostřed rozehrané první části vyzněl jako demonstrování stanoviska, ale mnozí další v hledišti - nevím, jak ti na jevišti - to tak cítili. Ostatně nemusíme zůstat jen v Jiráskově divadle. Uprostřed obrazu se v pondělí večer neomaleně prchalo i ze Sokolovny, kde Jesličky hrály svůj pozoruhodný Pávilon č. 6, a včera zaznívalo do Vrchlického veršů opakované bouchání dveří.

Čas každého z nás je drahý a zde v Hronově dvojnásob, protože toho chceme stihnout co nejvíce. Každý z nás má právo na vlastní názor i na to, abychom jednali v souladu s ním. Nicméně: nemají i ti další v hledišti zase své právo nebýt rušeni? Opravdu se nedalo vydržet do přestávky?

Vím, že vzbudím u mnohých nevoli, a také je mi známo, že české divadelní publikum je jedno z nejshlušnějších na světě. To, co mnohdy v příšeří hlediště strpí i vytrpí náš divák, by například už v sousedním Polsku dopadlo většinou docela jinak. Ale jsme v Hronově proto, že máme rádi divadlo a že chceme poznat práci našich kolegů a přátel. Jsme různí a máme rádi různé typy divadla; právě v tom, jak může být rozmanité, je jeden ze zdrojů jeho přitažlivosti. Nemohli bychom aspoň v tomto týdnu být k výsledkům našich kolegů tolerantnější? Vždyť nejednou k cennému zjištění či závěru dojdeme právě nad tím, co se ne zcela podařilo, co nás popudilo a vyprovokovalo k zaujetí a pojmenování vlastního stanoviska.

Jaroslava Suchomelová

A hlas z pléna ...

Před pár minutami skončilo divadelní představení *Panna a netvor* (zač. 16.30 hod). Odcházíme a doznívá v nás atmosféra příběhu. Za malou chvíli se rozepíší kritici, zítra ráno se začne v KUMD diskutovat ...

My ale máme z tohoto představení ještě něco navíc - vztek a lítost.

Proč máme pocit, že na každém představení část publika čeká jako dravec na kořist?

Proč čeká na každé hercovo klopýtnutí či přeřeknutí?

To už jsme zapomněli, že Jiráskův Hronov je prestižní přehlídka amatérského divadla? A my bychom si svých kolegů herců měli spíše vážit a přát jim, aby se jejich představení vydařila.

Neměl by být přijat ještě další lektor, který by té části publika, která zapomněla, jak se chovat v divadle, ona pravidla společenského chování připomněl?

Diváci, kteří trpěli 70 minut bezohledností

KOMERČNÍ BANKA a.s.

Divadélko Na Peróně Praha

Jeanne - Marie Leprince de Beaumont:
Panna a Netvor

V souvislosti s touto inscenací jsem si připomínal také nádherný francouzský film Kráska a zvěř s J. Maraisem, i Hrubínův stejnojmenný titul často frekventovaný na českém jevišti. Nechci podrobně rozebírat dramatizaci scénáristy a režiséra Tomáše Krauchera, domnívám se, že vše podstatné bylo postiženo a že dramatizaci připravoval pro podmínky svého souboru. A tak celý komorní příběh odehraje pět lidí. Ale konečnou František Hrubín jich o mnoho víc nepotřeboval.

Hraje se na jednoduché scéně, která se proměňuje z paláce na venkovský dům posouváním jedné stěny, se základním mobiliářem, košem růží a drapérií na černém horizontu. Inscenace probíhá ve volném baladickém tempu. Snad by obrazy mohly vzhledem k jednoduchosti dekorace být víc provázány a nezdůrazňovat tak volnost temporytmu.

Herci mají dostatek upřímnosti a schopnosti uvěřit postavám a situacím. Málinka Ludmily Kraucherové má pro svoji postavu výrazný půvab, určité jevištní vyzářování, vnitřní citlivost i citovost. Snad jen kdyby ji nezrazovaly hlasové prostředky, kdy ji v silném vzrušení hlas vyskočí až příliš vysoko, tam pak ztrácí svoji míru přirozenosti a přechází ke své škodě k deklamačnímu tónu. Gábinka Kláry Linhartové charakterizuje postavu jako povrchní, málo schopnou skutečného citu, se smyslem pro určitou hereckou komediální nadsázku, úspěšnou především v první polovině, ve druhé části pak se zbytečnými rysy karikatury. Kupec Jiřího Pěkného zobrazil svou postavu střizlivě, snad až příliš zklidněně v některých vyostřených situacích. Filipán Pavla Nováka nepůsobil na jevišti nejistěji,

snad jakoby měl ze souboru nejméně zkušeností. Obtížný úkol má pak herec představující postavu Netvora. Nejde jen o vypjaté dramatické situace, ale má k dispozici po větši část inscenace jen svůj hlas. Scény Tomáše Krauchera v této postavě patřily k nejpůsobivějším pro jeho herecký temperament, schopnost gradace i schopnost dobré jevištní řeči.

Škoda, že není uveden autor hudební spolupráce. Hudební složka nepůsobí odtahově, je součástí inscenace, onen nebesky čistý vokál dostává příběh mimo čas, provází nás jako téma lásky, která se hlásí k životu.

Soubor neměl lehkou situaci. Hrát pro převážně dospělé publikum nebylo nejlehčí, když v hledišti byly i děti. Soubor svým vystoupením doložil, jak potřebná je jeho práce pro dětské publikum a jak zobrazení téma lásky může být v tomto odcizeném světě televizního násilí potřebným dotekem lidských srdcí.

František Laurin

PANNA a NETVOR kontra SVĚTLO a ZVUK

I beru do ruky pilník, bych si přibrousil hlodáky, neb mám poněkud krvežíznivou náladu. Stává se, že mezi krajskou přehlídkou a Hronovem dozná vybraná inscenace změny, neboť takový je život divadla amatérského. Jenže! Jenže když se stane to, čeho jsem byl u této inscenace svědkem, zvedne se mi adrealin. Tím chci říci, že tak proklatě necitlivě používání světla a zvuku jsem ještě nezažil. Budiž to důkazem, že špatná technika dokáže zničit jakékoli představení. Pouštět repliky Zrcadla do Netvora bylo příznačné pro celou inscenaci, takže nebylo rozumět nejen co kdo říká, ale jakákoliv reakce, i na byt pouhé sdělování faktů tak byla zcela nulová. Používání světla, tmy a přišerí bylo též ad hoc, takže i když se podařilo navodit atmosféru pohádky, mihá se technika mezi postavami v dané situaci ji zrušilo všem věkovým kategoriím. Scény před zrcadlem pak byly dlouhé, nudné, sotva refe-

Z představení Alenka před zrcadlem - DS POLIENKO Bánovce nad Bebravou

rující o dění probíhající v nitru Netvora. Dalším šokem byla pro mne Kráska, u které jsem v Rakovníku zažil proměnu od dívky v ženu, zatím co zde od dívky v holčičku podivně se mrckující - ne vždy, ale k tomu se dostanu, napřed chci svou libru krve. V gestu tělesném a obličejové mimice to u ní nebylo tak zřejmé, jako v projevu verbálním, kdy nejen mizelo jednání slovem, ale zvuková podoba slova měla přechásto neadekvátní hodnotu a prezentaci vzhledem k situaci, v níž se postava nacházela. Ach jo! Jeden příklad za všechny. Kráska vyznává Netvorovi lásku, což je parádní obraz, kdy vnitřní energie proudí přes dlaně vzepjaté k nadhlavníku. Pak přijde uzření Netvora a následující úděs je tak falešný, až to zabolí. Nárek Netvora nad prohrou vše na chvíli vrátí zpět do řádu pohádky, ale velmi nešikovná věta textu „Řekněte něco rozumného!“ včetně její zvukové podoby vyvolá oprávněnou smíchovou reakci. K tomu patří i smetení zrcadla, které úplně bolelo svou nešikovností, a odchod Krásky od právě se rodícího člověka byl už zcela nepochopitelný. Řekněte mi ale, kdo má pořád nahazovat řemen, ať už na jevišti, nebo v hledišti!

Už se mi hlodáky otupily, takže něco pozitivního. Z toho, co jsem viděl před tři čtvrtě rokem a ze zbytků půdorysu zhlédnutého dnes se dá říci, že míra herecké stylizace k sdělení této ne zcela snadné pohádky byla nastolena úměrně (a že si na tomto příběhu vylámal zuby nejen soubor je známo). Přinejmenším to bylo poznat na otcí Gábíně, a na ostatních aspoň občas. Asi by se Divadélko Na Peróně mělo vrátit po stopách zpět a podívat se na sebe, neboť když zvolený princip traktování pohádky fungoval v emotivní rovině situací, řada otázek se vůbec nezrodila. Tím chci říci, že jsem byl ochoten spoluhrát

a užívat si, o vstřícnosti dětského publika nemluvě.

Vladimír Jacík

ALENKA PŘED NÁMÍ A PŘED ZRCADLEM

(Silvester Lavřík: Alenka před zrcadlem)

Zdá se, že se nejedná o pouhou náhodu. V programu letošního JH se objevují hned tři představení (dvě z nich jsme již mohli vidět), neviditelné spojená tématem onoho zvláštního mezičasu, kterému poněkud kostrbatě a troufale říkáme d o s p í v á n í. „Ledový zámek“ zlivského Hudradla, „Alenka“ z Bánovců i ta druhá z Uherského Hradiště, kte-

rá nás čeká v pátek. Je to náhoda nebo příznak obecnějšího pocitu?

Prostor s dekorací: okno, jímž prochází svazek bílých nití, paprsků, špagátů (mimořádně stejný špagát drží i džiny přítomného Anděla), pruh bílé látky. Záměrně mluvím o d e k o r a c i, protože Lavříkův text (mimořádně dosti zajímavý) je zde traktován prostředky spíše poetickými než dramatickými. Alena Bieliková vyjevuje své starosti s pupínky, Andělem i kamarádkou Žanetou, formou kultivovaného, patřičně proměnlivého vyprávění a pohrávání si s textem. Napadlo mne v této souvislosti: jak by asi tentýž text se stejnou interpretkou vypadal ve scénickém prostoru se skutečnou postelí, zrcadlem, skříní plnou oblečení a mámi-ným toaletním stolem. Ale to už je jiná inscenace. Bez zamlklého anděla s bílými peřičky. A to by byla asi škoda. Asi určitě.

Radovan Lipus

DS POLIENKO Bánovce nad Bebravou
Silvester Lavřík:

Alenka před zrcadlem

Dal by se také najít podtitul - Monolog dívky s doprovodem chlapce. V černém horizontu visí poetické okno, nad ním se rozvíjí síť, vpředu vymezuje prostor jakási kolmice. Začíná vzrušující hudba, něco mezi cikánskou a produkci Ivy Bittové. Ostrý svit baterky sleduje scénu a vykrajuje ve světelných střípích dívčí tělo v pohybu a zpolá oblečeného chlapce v džínách. Na jevišti se začíná odvíjet jakýsi herecký monolog - proud mladé dospívající dívky, který plynule přechází z dialogu s odcházející matkou přes dětské nesmysly až k citovému rozechvění ve chvílích vzrušující samoty. Průběžně se objevuje chlapec jako její vize, andělíček strážníček i objekt možného citu. Dochází mezi nimi k fyzickému kontaktu, který je působivý svým čistým erotismem jako prvé smyslové uvědomování si svého i chlapcovy těla. Alena Bieliková má nechtěný půvab, je hravá, komediální, citlivá, ale především pravdivá.

Z představení Panna a netvor - Divadélko Na Peróně Praha

Co je divadlo aneb Divadlo hrané dětmi III.

Ve věřejším Zpravodaji polemizovala Daniela Weissová s pozitivním kritickým ohlasem Františka Zborníka na inscenaci dětského souboru Hop-hop z Ostrova nad Ohří. Jeho představení Nemocnice má ubrečená okna a Obrazy ze života acylpyrínků dávala do protikladu k (v tomtož věčeru uvedenému) představení Hudradla Zliv O prolhaném prodáváči novin Bohouškovi. Na práci s dětmi je spousta názorů zrovna tak jako na dětská představení. Co mne však zaujalo, je, že Daniela Weissová nepřiznává inscenaci dětí z Ostrova divadelní kvality - nazývá ji show. Nechci polemizovat o tom, co je show a co divadlo, ale chlapecké představení Acylpyrínků považují za vynikající inscenaci. Přesně odpovídala schopnostem herců, využívala jejich dovedností, dokázala hravým způsobem pointovat spoustu akcí, byla sdělná, vtipná, citlivá. Kluci se v ní „vyblbli“ a o žádném

„znásilňování“ či manipulaci dětskou duší podle mého ani náznakem nešlo. Jejich sebeironie byla autentická, a přitom režisérkou jemně převedená do pohybově čistých, divácky srozumitelných choreografií.

Kdysi jsem často jezdil na folklórní festivaly do Velké nad Veličkou. Místní děti tam spolu - na jevišti i mimo ně - zpívaly a hrály si se stejnou dávkou radosti z hudby a pohybu jako kluci - acylpyrínci. Na práci s dětmi i dětské divadlo může být spousta názorů. Inscenace Acylpyrínků podle mne dokazuje legitimitu i té - Danielou Weissovou zavrhané - manipulující(?) cesty Ireny Konývkové. V. Hulec

Psaní pro holky (kluci prominou)

O Alence aneb jaké jsme

Stačil pohled na všechny holky, když vycházely ze sálu - ať jim bylo „náct“, „cet“, „sát“. V ten moment to byly holky.

Je úžasné vrátit se, alespoň na chvíli, zpátky - a bez nostalgie. Zrcadlo je skutečně svůj vlastní svět.

K divadlu jen jediné: Alenko, nemysli na lidi v sále a nenech se jimi vyvést z míry. S láskou tvá teta Dáda

luji s dětmi. Fixací hotového tvaru a neustálou vnitřní motivací manipulují s dětmi.

Manipulují s dětmi?

Irena Konývková

Manipulují s dětmi

A to tak, že etudami, hrami, kreslícím vnitřních pocitů a povídáním si hledám, co je nejvíc trápí. Manipulují s dětmi, když jim pak předložím příběh odpovídající jejich tématu. Manipulují s dětmi o víkendech, prázdninových soustředěních a na zkouškách souboru opět prostřednictvím her, cvičení a diskusí nad jimi odsouhlaseným příběhem a nad postavami a jejich vztahy v něm.

Vyběrem jedné z mnoha dětem vytvořených situací, jež buduje tvar, a nese téma, manipulují s dětmi. Společným vystavením postavy manipu-

Malý komentář k dětskému divadlu

Tak trochu se nemůžeme smířit s tím, co bylo napsáno ve Zpravodaji č. 5 ohledně práce s dětmi Ireny Konývkové. Jakožto její druhocykláci jsme nikdy neměli pocit manipulace. A pokud to tak nazýváte, jsme manipulováni rádi. Cokoliv bylo kdy s Ireinou uděláno, vždy vycházelo z nás a do cíle jsme to dotáhli společnými silami. Vždycky tu musí stát „někdo“, kdo vám ty nápady schválí, nebo řekne: to není ono a doveďte je do konečného tvaru. Ireno, manipuluj nás dál, nám se to líbí.

Hopáci

Divadlo je výpověď o člověku

Seminář D: Základní abeceda divadla

V tomto semináři předává posluchačům své odborné a životní zkušenosti jedna z osobností Jiráskova Hronova, paní Jarmila Černíková-Drobná. Od začátku 50. let, kdy vystudovala DAMU, se věnuje jak profesionálnímu tak amatérskému divadlu. Jiráskův Hronov poprvé navštívila ve svých třiašedesáti letech, v roce 1953, a od té doby tu téměř nevynechala ročník. Vedla tu diskusní klub i různé semináře a dílny, jejichž počet si ani netroufne odhadnout. Po léta učila na různých lidových konzervatořích, spolupracovala s mnoha divadly a sou-

bory a dodnes za ní chodí mnoho jejích žáků a spolupracovníků za radou. „Porádím nebo pomohu ráda. Ať za peníze nebo bez. Vím, jak mi amatérské divadlo pomohlo, když jsem byla vyhozena z Divadla E. F. Buriana a musela se živit na volné noze. A tak teď, kdy je amatérské divadlo ve velkých finančních těžkostech, mu to mohu aspoň částečně vrátit,“ říká. Během školního roku ještě stále učí - toho času dějiny divadla na katedře scénaristiky na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze.

Její seminář na letošním JH je o tom, „co by mladí lidé měli vědět o divadle, když začínají, nebo se chystají začínat práci v amatérském divadle“. Jsou to vlastně jakési přednášky z dějin umění, otevřené diskuse nad zhlédnutými představeními prokládané „domácími úkoly“, v nichž mají studenti za úkol najít přesná pojmenování určitých rysů dramatického díla - umět ho zařadit do stylu, žánru, doby, jakými výrazovými prostředky bylo určitého dojmu či tvaru dosaženo, umět pohovořit o místě, čase či dramatické postavě daného představení. Paní Černíková-Drobná pořádá se svými žáky exkurze do historie divadla, lidstva. Z vědomí souvislostí se snaží dobrat toho, jak je na tom člověk XX. století. „Má-li mít divadlo smysl, musí být výpovědí o člověku. Člověk, to je základní téma divadla. Bez něj by nemělo smysl hrát. A má-li být divadlo současné, musí dávat výpověď o člověku XX. století. Své žáky v semináři vedu k tomu, aby si byli vědomi souvislostí. Nemá cenu objevovat znova trakař nebo zjišťovat, že pes má čtyři nohy. Je třeba vědět, že nic není nové, že všechno má kořeny v minulosti, ta v dávné minulosti, ta v pradávce, která jde až k antice, a lze jít ještě dál, až kamsi k totemickým klanům a prvobytné společnosti.“ Otázka vědomí souvislostí se v semináři netýká jen divadla (i když toho především), ale celé řady profesí s divadlem spjatými - vědomí prostoru, znalost hudby, tance, zpěvu, psychických zákonitostí, řemeslné vybavenosti a podobně.

V druhé části semináře chce paní profesorka naučit žáky orientaci v tom, co je v představení, v dramatickém textu, na jevišti hlavní a co vedlejší. „To je základní divadelní nutnost, umět rozlišovat důležité od méně důležitého, podstatné od

méně podstatného a to od nepodstatného. A je to důležité i v životě.“ A pak chce přetavit jejich - díky přednáškám - prozatím přenesenou zkušenost na zkušenost vlastní, osobní. Povede malé hodinky jevištní řeči, pohybu, hodiny temporytmu, uvědomování si stereotypu a jeho odstraňování, cvičení na zbavování se trémy a podobně.

Účastníků semináře je dvacet jedna. Šestnáct dívek, tři mladíci a jeden starší manželský pár. Většina má kolem osmnácti let, končí střední školu a chystají se na vysokou. Řada z nich loni absolvovala obdobně koncipovaný seminář Vladimíra Zajíce, takže jsou dobře připraveni. „Mnohdy lépe, než žáci vysokých škol,“ tvrdí paní Černíková-Drobná.

Paní Černíkové-Drobné jsme se na závěr zeptali:

Čím je pro vás amatérské divadlo?

Od svého absolvování divadelní fakulty v roce 1953 jsem amatérské divadlo nikdy neopustila. Myslím, že pro profesionála je to obrovská pomoc. Amatérští divadelníci jsou úžasní lidé, kteří nejsou zdaleka deformováni metodami profesionálního divadla. Reprezentují jeho spodní proud, který má velký smysl pro objevování a udržování citlivosti diváka jak vůči sobě samému tak vůči společnosti, což se projevilo zvláště před listopadem.

Jaký má ale amatérské divadlo smysl dnes?

Problém „čtení mezi řádky“ po roce 89 pominul a náhle se ukázala bída výrazových uměleckých prostředků amatérského divadla. Byla to tehdy jakási krize amatérského divadla, chyběly - a dodnes chybí - peníze, vláda byla vůči kultuře bezohledná a je dodnes.

Ministr Tigrid je vzdělaný a moudrý muž, ale jeho nedostatkem bylo, že tu čtyřicet let nebyl a dění v české kultuře neznal. České divadlo je však tradičně repertoárové divadlo, a to vždy potřebuje jistou formu dotací. Ty byly i za první republiky - od spolků a svazů až po Národní divadlo!

Ale odhlédneme od toho. Amatérské divadlo opět získává - vedle jistého sdružovacího smyslu, kdy se setkávají spolu žijící lidé, komunikují spolu, pracují a tím vlastně čelí tomu kulturnímu braku, který se na ně valí ze všech médií kolem - své obsahové opodstatnění. Pravda těch nahoře je jiná než těch dole. A to jak politiků tak třeba ekonomických makléřů, kteří dnes mají nesmírný vliv na profesionální divadlo.

Jak jako pamětník hodnotíte současný stav Jiráskova Hronova?

Dřív bylo mnohem méně představení, byl větší klid a snad se o jednotlivých inscenacích lépe a víc diskutovalo. Teď je to strašidelná štvánice, alespoň pro mě už trochu pochroumané tělo. Ale pro mladé je současná žánrová pestrost myslím výhoda. Získávají základní zkušenost se všemi divadelními žánry od činohry přes pohybové divadlo, zpěvohru až někam k loutkovému divadlu. A to je dobře. Dřív by taková šíře v Jiráskově Hronově neobstála. Navíc tím, že odpadl soutěžní charakter JH, je festival svobodnější a volnější. Ať soutěží nižší přehlídky, tady nechtějí je ta smetana, byť někdy řádně zyskaná. Žánrová mezidruhovitost, jak se dnes říká, Jiráskova Hronova a jeho nesoutěžnost mi ohromně vyhovují.

Vladimír Hulec

HRONOV HROZÍ MEZINÁRODNÍM SKANDÁLEM

Zatímco se zdá, že festivalové dny a zejména noci plynou zde v Hronově utěšeně a meandrovitě jako Metuje, schyluje se na domácí a údajně i na mezinárodní politické scéně k nepříjemné aféře. Na Okresním úřadě v Náchodě totiž došlo, za zatím nevyjasněných okolností, k úniku přísně důvěrných informací. Jedná se o skutečnost, že letošní postjubilejní, sudý a mnoha čísly dělitelný ročník JH, byl připraven o objednanou a řádně vyfakturovanou teplou frontu. I méně bystří účastníci vrcholné přehlídky amatérského divadla mohli v posledních dnech zaznamenat kromě záhadného zmizení několika exemplářů jablčného štrúdlu v bezprostřední blízkosti prof. Císaře, také poněkud chladnější počasí provázené drobnými dešti a důsledněji oblečenými frekventantkami semináře Milana Schejbala. Nejen laureáti tajemného Měděného pohárku, ale i ti ostatní nic podobného dlouhá léta nepamatují. Zodpovědná pracovnice referátu kultury na OÚ v Náchodě Barunka P. obvinila svou kolegyni z referátu povětrnostních vlivů z prodeje letošní teplé fronty i s příslušenstvím konkurenčnímu folklornímu festivalu Kudowska kosa, v sousedním Polsku. Polská strana toto obvinění ústy své honorární konzulky v Hronově, paní Urszuly Kurek - Szmauz, kategoricky popřela. Aféra, která hrozí přerůst v otevřený konflikt, nebezpečně bobtná. Na Okresním úřadu byl neprodleně ustaven krizový štáb, který prostřednictvím delegovaného meteorologického soudního znalce Františka Z. Borníka přislíbil okamžitou nápravu.

Další vývoj situace budeme pečlivě sledovat.

- fou -

Kudy se chodí do divadla

Nedá mi to a musím něco napsat o pocitech z divadel, která jsem tady (zatím) viděla a o „mém“ semináři. Berte to jako zpověď loutkáře(ky), který něco podobného absolvoval poprvé.

Samozřejmě, že chodím do divadla na činohru, ale tolik činoherních představení naráz jsem ještě neviděla.

Zajímavé je, že všechna (doposud viděná) jsou, pro můj záměr v semináři, názornou pomůckou - ukázkou. Jak v dobrém tak ve špatném slova smyslu.

Snažíme se společně dobrat důvodů, příčin, důsledků a odpovědí na otázky - proč, jak, kdy, kdo komu... Jak jsme různí, vzájemně si oponujeme, polemizujeme, ale tím více se učíme (včetně mně). K učení patří i aktivity mimo seminář. A jestliže se vedle práce v semináři, která si žádá soustředění a výkon, objevují variace, na které v semináři čas nestačí, tak prostě nastavíme mezi představeními a večer. Ta chuť, potřeba, nutnost, moje milé žene jako příbojová vlna. Po prozpívání večerou jsou ráno ve třídě dříve než já (neumím sama vstávat) a netrpělivě se ptají (jinými slovy) „Kudy se chodí do divadla?“ Věděli, už když přijeli, že ne po hlavním schodišti. A já doufám, že jim stačím ukázat alespoň kousek té cesty od nich k divákovi.

Mohou se zdát drzí, nevybíraví, výstřední, krutí, ale není to pravda. Takoví nejsou. Jsou jen - a možná to je pro někoho překvapením, upřímní - nekompromisní, číší, s představou světa (jaký by měl být), s prvními šrámy. Jsou - a jsou normální. Se vším všudy. Zaplatť pámbůh.

P.S. V nejbližší době chystáme další veřejnou produkci. Sledujte pozorně plakátovací plochy.

Daniela Weissová

ANKETA - ANKETA - ANKETA - ANKETA

Soutěž už nikdy více?

Ve včerejším úvodníku jsme narazili na otázku, která se každým rokem vrací: Soutěžit či nesoutěžit? Ti, kdo jsou spokojeni se současnou podobou přehlídky, oceňují neexistenci rivalit a nervozity, což se rozhodující měrou podílí na pohodové atmosféře festivalu. Jsou ale jiní, kterým se té pohody zdá až trochu moc a poukazují na ztrátu motivujícího zdravého napětí, které spoluvytvářelo prestižnost účasti na Jiráskově Hronově.

V průběhu včerejšího dne jsme se zeptali několika náhodně zvolených účastníků, jaký je jejich názor na toto dilema. Všichni ve svých odpovědích vycházeli z vědomí, že na přehlídce typu žatvy se scházejí nesouměřitelné inscenace, na které žádný společný metr neplatí.

„Nechala bych to tak, jak je to nyní, ale měly by tady být opravdu jen špičkové inscenace. Rozhodně žádné vyhlašování prvního, druhého a třetího místa. Ale snad by se s pomocí sponzorů dalo odměnit několik špičkových inscenací určitou finanční částkou, která by souboru usnadnila další práci.“

Jana Važanová, Divad. klub Jirásek, Česká Lípa

„Jsou tady rozmanité inscenace, že se nadají navzájem srovnávat. Ale mohla by být Cena publika. Ať diváci svými hlasy rozhodnou, co se jim nejvíce líbilo.“

Tři členky souboru Hop-Hop, Ostrov

„Udělal bych hodnocení v jednotlivých žánrových oborech, i když třeba obor byl zastoupen jediným představením. Lze přece posoudit, zda např. pantomima byla skvělá, nebo nestála za nic.“

Petr Krejčí, t. č. studující v N. Yorku

„Když porotu, tak snad diváckou. Dát možnost divákům, aby se vyjádřili. Divadlo se přece hraje pro lidi, ne pro odborné poroty.“

Mírek Nosek, Semily, od září JAMU Brno

„Souhlasím s předřečníky, ostatně jak jinak, vždyť jsme všichni ze semináře Milana Schejbala. I mě by zajímal názor publika.“

Šárka Maxová, Konzervatoř Praha

„Letos jsou na JH ohromné výkvy v kvalitě jednotlivých inscenací, to by na vrcholné národní přehlídce být nemělo. Příčina je ve způsobu výběru. Hronovskou přehlídku bych ponechal jako nesoutěžní, ale tvrdě soutěžní by měla být předcházející kola, stále ještě nefungují tak, jako když je organizovala okresní a krajská kulturní střediska, tam měly poroty vcelku shodná kritéria, která nyní větší velkou rozkolísanost vylučovala. Já už toho pamatuju hodně a myslím si, že když se do Hronova sjede tolik lidí, měli by vidět opravdu to nejlepší.“

Jiří Gloser, Napajedla

„Znám velmi dobře všechny ty nerváky, které provázejí každoročně divadelní festival ve Vysokém nad Jizerou, a možná proto si velmi cením zdejšího klidu a pohody. Když někdo chce dělat divadlo, nedělá ho pro poroty a ceny, ale pro lidi.“

Daniela Hejralová, Vysoké n. J.

„Myslím si, že odměnou a oceněním každého souboru je už sama účast na Jiráskově Hronově. Neznám pro amatérského divadelníka větší pocty než moci si tady zahrát a sejít se s lidmi, kteří mají stejnou zálibu.“

Členka Divadla I. Olbrachta, Semily

„Soutěživost bych se nebránil, je to rozhodně silná motivace pro každého. Ale jakákoliv forma soutěže by vyžadovala větší soustředěnost festivalového programu, a to je v případě žatvy velký problém.“

Mírek Kolář, Česká Lípa

„Určitě nejsem pro soutěžení a veřejné hodnocení. Všechny inscenace, které zde jsou, už soutěžními koly prošly. Tam bylo dosti rivalit, tady by mi už vadila. Spíše bych uvítal, kdyby se podařilo vyprovokovat okolo jednotlivých inscenací více polemik a střetu názorů, a na tom by se měla v roli provokatéra podílet i redakce Zpravodaje.“

David Hatač, Plzeň

Názory jsme zapsali, poděkovali za ně a předkládáme vám je k úvaze. Jiráskův Hronov bude i v příštím roce a pak i v dalších a dalších, takže máte přinejmenším rok času, abyste se nad odpovědí na položenou otázku zamysleli i vy.

Anketu připravila Jaroslava Suchomelová

Napsali nám:

Neznámé drama Aloise Jiráska

Při průzkumu archivů občas narazíme na zajímavé a kuriozní texty významných autorů. V poslední době se stal jakýmsi zlatým hřebem divadelních archivářů nálezkou zatím neznámého pokusu Aloise Jiráska o „vesvetové“ drama, jež se v lyrických částech (aspoň jak je zřejmé ze zachovalých fragmentů) inspirovalo poněkud idealizovaným prostředím české vesnice. Ale k věci:

Koncem dvacátých let zabýval se Mistr Jirásek psaním šestidílného dramatu „Srážka světů“. Zachoval se text dvou prvních dílů (Muzeum Národního divadla č. 801767-JA-223D), z nichž každý má osm jednání. Texty třetího až šestého dílu jsou ve fragmentech. První dva díly jsou ovšem scénicky nerealizovatelné - první má předepsáno 820 postav, druhý díl „jen“ 256.

Pro zajímavost uvádíme ukázkou z druhého dějství pátého dílu Jiráskova připravovaného dramatu „Srážka světů“, pátý díl ponese podtitul „Díř nekromantů“ (v rukopisu je tento název slabě přeškrtnut fialovou tužkou a připsáno Jiráskovým rukopisem „Uvidíme“).

Vlastenecký hrobník: Tady dole jsou všichni sobě rovni. Ale tady nahoře, fuj. (Odplivne)

Sbor dětí: Tady nahoře, strejčku hrobníku?

Vlastenecký hrobník: Nu, děti, tady nahoře čekáme, až si budem tam dole rovni.

Sbor dětí (odplivne): Poučil jsi nás, strejčku. Tady máš svou kořalku!

Vlastenecký hrobník: Česká kořalka! Takovou pil už bratr Žižka, když dobýval hrad Rábí, když - (vypije láhev) - tak, a teď se dáme do práce. Pro koho je to dneska?

Sbor dětí: Pro všechny nepřátele země české!

Mythus Eloa - Divadélko znovu „Jen tak“ Karlovy Vary

Juraj Grňo je výborným partnerem, který umí navázat velmi osobní kontakt. Inscenace byla zvláště příjemná svým humorem, poetismem i čistotou. František Laurin

Weselohra na mostě

Klicperova Weselohra na mostě je mistrovským kouskem českého dramatu. Je to první náš dramatický text, jenž se pohybuje naprosto v souřadnicích uměleckých a estetických - a navíc je to jeden z mála skutečně dramatických textů v tom nejpřísnějším slova smyslu, který máme. A navíc: je to brilantní pohled na nesmyslnost lidského počinání. A přitom všem to vypadá všechno tak nevinně, starosvětsky, skoro jako by o nic nešlo. Z jistého hlediska znamená inscenace této Klicperovy komedie jakousi velice podstatnou zkoušku zralosti souboru. Divadélko Jesličky tuhle zkoušku vykonalo úspěšně. Režie Saši Gregara si je vědoma toho, že Klicpera byl tvůrcem naprosto svěbytné divadelní reality, která sice vypadá jako by popisovala skutečnost, ale přitom se jí s radostnou hravostí přetváří zcela jinak po svém. A tak sám zahrál ducha autorova, jenž s nepokrytou zálibou přímo před našima očima osnuje ty zapékavé absurdní situace, jsa přitom trochu podoben osudu. A totéž platí o obrazu bojujících armád. Jako by ti vojáci se svými křídly přicházeli odněkud z kosmu nebo jako by to dokonce byli andělé. A jako by se s jakousi opět osudovostí zaplétali do lidského dění a nastražovali lidem pasti, v nichž se odhalují jednotlivé povahy a v úhrnu potom podoba lidského jednání. Celá ta inscenace je hra, hra jako schopnost modelovat a formovat nečekané varianty různých situací i s tou šancí, která je touto hrou samozřejmě dána - to jest šancí humoru. A přitom všem tam pořád zůstává ta základní dramatická - situace, která nutí lidi jednat. A která v jistém okamžiku přesahuje pouhou komediálnost a stává se onou osudovostí.

Jan Císar

Ach, ten český humor

Přiznávám, nemám Klicperovy komedie rád. Jsou však výjimky. Weselohra na mostě je jednou z nich. Díky ní se my, Češi, můžeme honosit objevením absurdního dramatu. Ne Beckett, ne Ionesco a už vůbec ne Václav Havel, ale Václav Kliment Klicpe-ra objevil zákonitosti divadelní absurdity a absurdního dramatu. Weselohrou na mostě.

Co však s ní? Co s touto hrou, jež se vymyká prosté bulvární lidovosti a zasouvá se někam úplně jinam, kam jadrný český divadelní číman zabrousí, jen když mu existenciálně šlapou aspoň čtyřicet let na kuří oko? Zesměšnit, rozcupovat, rozkydat. Takový totiž je ten český humor.

Inscenace Divadélka Jesličky nebyla zdaleka tak vulgární, jak naznačuje můj patafyzický úvod. Nicméně prvky, o nichž mluvím, zdá se mi měla. Duch W. K. K. se sice tvářil zasmušile existenciálně a tajemně flusal do řeky, strážní měli karnevalově střapaté čepičky a most byl shluk několika praktikáblů, jejichž funkci musel vysvětlit úvodní scénický dialog, ale tím se alternativní ambicióznost kusu vyčerpala a zbytek byl jen neukázněnou taškařicí pitvorných herců. Absurdní situace lidí na mostě, lidí chycených válkou a lidskou blbostí do směšné a přitom tragické role bezmocných se rozměnila do shluku podivínských lidí, z nichž divák získával dojem, že blázni jsou všichni, ať jsou na mostě nebo ne. Inscenace se tak stala víc kabaretem než dějově uzavřenou a přesně vypointovanou jednoaktovkou. Mohlo se v ní stát cokoli a nikdo by se nedivil. Proto divácky nejspěšnější byly aktuální komentáře Jana Dvořáka v roli Damiana či pohybové ekvilibristiky Dáši Paterové a Pavla Peška na zábradlí mostu.

Přesto byla chvíle, kdy jsem si říkal, že všechno je tak, jak v současné přečteném díle má být - když v závěru zahrál na housle transvestitní Archanděl. To se najednou objevil v inscenaci prvek, který nahlížel na Klicperovy postavy vskutku překvapivě, nově a - když už to tvůrci chtěli - přehnaně bizarně. Tudy cesta vede. Šumlováním textu, pohybovým chaosem, pseudoexistenciálním duchem (zvláště, když je to pan režisér - tím se významy ještě podivně zmnožují) se představení stává pouze komunální satirou s intelektuálními ambicemi. Předvčerejší představení téhož souboru, Pávilon č. 6, byl daleko silnějším, přesvědčivějším a bytostnějším zážitkem. A Jan Dvořák je přes všechny výhrady zřejmě herecké neukáženosti pro mne hereckým objevem festivalu.

Vladimír Hulec

Jen tak Karlovy Vary

Mythus Eloa

Mladí Karlovarští přivezli do Hronova inscenaci, která předpokládám

bude přijata rozporuplně. Má ambice oslovit, zahltil vnitřně sdělováním tématem a stejně tak může být zatracena těmi, kdo nechtějí být dotýkáni verbálně traktovanou filozofií. Bez ohledu na tato možná krajní přijetí se jedná o inscenaci v mnoha ohledech zajímavou. Text označený J. Vrchlickým jako filozofické mysterium, je ambiciózním pokusem přehlédnout prostřednictvím „stínů“ známých historických či legendárních osobností dějiny světa a vystopovat jejich smysl. Protože světem stínů je podsvětí, peklo, je tím určen výběr postav. Divák se tak básnickým, často archaickým jazykem dovídá o traumatech Nerónových, Kainových, Jidášových... Do galerie těchto figur pak Vrchlický přiřazuje i Sofistu a Eklektika. Ve vzájemných dialozích nebo v monolozích těchto postav jako by se odůvodňovala jejich přítomnost v pekle a pootevírá se i úvaha o celém světě, který se peklu podobá. Podstata sdělení inscenace se však odehraje, když do hry vstoupí Eloa. Nepatří do světa stínů, je tu proto, že miluje jeho vládce, Satana. Její konflikt mezi láskou a zatracením, stejně jako „polidšťování“ Satana jsou tématem velika a ve velkých dramatech už objevená. V téhle poslední části je inscenace pro tvůrce zřejmě také nejsilnější a oni tu dokážou nejsilněji sdělovat téma. Sdělení tématu vítězné lásky je celým souborem velmi soustředěné a pro mě osobně cenné. Přestože je poněkud (a přiznám) černobílé. Nicméně si myslím, že celý tvar má určité problémy. Prioritním je sdělování verbální. Text má často nedějový, lyrický, případně reflexivní charakter, využívá refrény, básnické figury a ač je povětšinou říkán kultivovaně, unikají divákovi některé významy. Herci se snaží místy verbálně jednat, ne vždy se však podaří účinně a srozumitelně spojit významy slov s významy do nich přidávanými hereckým jednáním. Některé situace pak působí uměle, vytvořeny více spíše asi potřebou rytmizovat, ozvlášťňovat klasikovy věty, než z vnitřního nutkání jevištního dění. To souvisí s hledáním stylu pro tento divadelní tvar. Výtvarná i zvuková složka jej podpořila poměrně jednoduše a funkčně. Jiné je to s fyzickým jednáním. Tak, jak je stylizovaný jazyk, by mělo být podle mého názoru stylizováno i ono. Fyzické ataky, jak byly předvedeny, působí cizorodě. V důsledném hledání stylu, divadelního klíče vidím největší rezervy této inscenace. Vrchlického básnický obraz by si asi zasloužil větší prostor pro obraz, metaforu divadelní. Možná by se tak mohlo pomoci i umluvené první části, temporytmu a přehlednosti významů. Naopak největší přednost nacházím v upřímné snaze jednotlivých herců i souboru jako celku sdě-

lit téma. Karlovarská Eloa bude jistě předmětem mnoha diskusí. I to svědčí o tom, že se na letošním Hronově určitě neztratila. František Zborník

Mythus Eloa

V žánrově pestrém programu 66. Jiráskova Hronova se vyskytla i kuriozita - Mythus Eloa Jaroslava Vrchlického. Asi bychom těžko hledali někoho, kdo by byl podrobně seznámen s obšírným dílem tohoto klasika, tak mimořádně plodného. A tak nebýt rodné knihovny paní Majky Kotisové a jejího cilevědomého pídění se po neotřelých předlohách, které by jí a jejímu mladému souboru poskytl inspirativní příležitost k vykročení na jeviště, asi by se Mythus Eloa nedočkal pokusu o jevištní provedení. Paní Kotisová odchovála totiž už několik generací středoškolačků, zajímavých se o amatérské divadlo a odchovála je s příkladným porozuměním a trpělivostí.

Báje o talmudské anděle Eloy - dceři slzy, jejíž láska k Satanovi překonala i boží přísnost, povznášela k lásce i Satana a tím osvobodila svět od pekla - jak se praví v programové brožůře, je filozofické mysterium, které je volným pokračováním stejnojmenné básně francouzského romantika Alfreda de Vigny. Byla napsána ve třech nocích 5. až 8. září 1875 tehdy dvaadvacetiletým básníkem. „Při psaní Eloy myslel jsem na ona vzácná, neznámá, vnímavá srdce, jež neptajíce se po ohlasu kritiky, jdou za hlasem svého nitra“, píše Vrchlický. Podle vyznání členů Divadélka „Jen tak“ z Karlových Varů, básník ona vnímavá srdce v členech tohoto souboru našel. Snaží se poctivě tlumočit jeho odkaz svým divákům. Je pochopitelné, že to činí v rámci svých současných možností a dovedností, které se budou v budoucnu rozvíjet a budou jistě zbaveny nervozity, která postihne každého, kdo na Jiráskově Hronově hraje poprvé.

Jarmila Černíková

Z představení Weselohra na mostě

Dopis prezidenta Rakouského svazu pro amatérské divadlo Organizačnímu výboru JH

Milí přátelé,

je mi velmi líto, že nemohu využít pozvání Českého střediska AITA/IATA a zúčastnit se 66. Jiráskova Hronova.

Jsem příliš zaneprázdněn přípravou našich podzimních akcí. Škoda, jistě bych viděl řadu skvělých inscenací. Velký dojem na mne učinila inscenace souboru Rádobydivadlo z Klapý „Ukrutný Lorco...“, kterou jsem v červnu viděl v německém Paderbornu.

Těším se na jiná setkání s českým amatérským divadlem. Přeji festivalu mnoho zdaru.

Váš Mag. Ewald Polacek

president Rakouského svazu
pro amatérské divadlo

Amatérská divadelní asociace (pražský region) navrhuje jednotné propozice

V dosavadním systému postupových (výběrových) přehlídek od místních až po národní se projevují slabá místa, která je podle našeho názoru třeba řešit, a proto předkládáme k diskusi návrh jednotných propozic.

Dále je třeba zvážit, zda věkové omezení Šrámkova Písku není na škodu systému přehlídek (nejen soubory s mladými členy dělají netradiční divadlo). Tato přehlídka by měla být zařazena žánrově, nikoli věkově.

Nominace z festivalu poezie Wolkřuv Prostějov (kategorie divadla poezie) na **divadelní žatvu** se nám zdá dosti problematická, neboť divadelní postupy jsou souborům spíše vytýkány a porota je zaměřena hlavně na přednes.

Dále je potřeba se zamyslet nad termínem **vesnický soubor**. Vždyť přece nezáleží na tom, **kde má soubor zřizovatele**, ale na tom, jaké hraje divadlo. Bylo by možná vhodné (pokud pořadatel bude mít zájem) najít pro přehlídku ve Vysokém n/Jiz. přesnější žánrové zaměření, neboť národní přehlídka vesnických souborů se nám jeví jako anachronismus.

Nad těmito, ale i dalšími problémy, které Vás třeba na základě této výzvy teprve napadnou, je potřeba se sejít a vyřešit je pokud možno ke všeobecné spokojenosti tak, aby bylo možné v roce 1997 pracovat podle jednotných pravidel.

ADA požádá pracovníky ARTAMA o koordinaci těchto jednání s ostatními subjekty a společenskými organizacemi amatérského divadla. Navrhujeme uspořádat tyto schůzky před nebo po jednání české sekce AITA/IATA.

Praha 30. 7. 1996

Za ADA-STR předseda PR Pavel Hurych

Autoři výzvy předložili návrh jednotných propozic, které budou předmětem jednání zájmových divadelních organizací a odborné rady ARTAMA.

Pozn. red.

Za Zdeňem Řehkou

Vedoucím, režiséroví a herci divadelního souboru „Netrdlo“ z Vyškova a zároveň předsedovi Armádní divadelní sekce - regionální rady ADA Zdeňku Řehkovi se letos splnil dlouholetý sen. Probojovat se se svým souborem na „Jiráskův Hronov“.

Přes deset let patří DS „Netrdlo“ k nejlepším avantgardním souborům pracujícím v podmínkách armády, přes deset let inspiruje ostatní a každoročně přináší na celarmádní festival do Bechyně kvalitní inscenace netradiční nekonvenčním způsobem zpracování.

V letošním roce získal DS „Netrdlo“ hlavní cenu jubilejního 25. ročníku festivalu „Divadelní Bechyně“ a Zdeněk Řehka zvláštní cenu poroty za herecký výkon v roli Simeona Piščíka v inscenaci A. P. Čechova „Višňový sad“. Krátce nato nás zastihla zpráva, že Zdeněk Řehka náhle zemřel. Symbolické je, že uprostřed tvůrčí dramatické práce na táboře mladých divadelníků, který vedl. Kdo jste ho znali, vzpomeňte na něho.

Daniel Zavoral

Vojenská a civilní „Zučka“ spolu nikdy moc nekomunikovaly, úroveň a zaměření obou byly těžko souměřitelné. O to zajímavější byla jedna výjimka: Zdeněk Řehka. Už nevím přesně, kdy a jakou cestou se ocitl někdy v polovině osmdesátých let jako soutěžící v krajském kole Wolkrova Prostějova v Brně. Porotu tehdy zaujal ani ne tak úrovní svého přednesu, jako osobnostním vkladem a lidskou zralostí. Brzy se stal tento „oficír“ dobrým kamarádem lidí, kteří se tehdy v Krajském kulturním středisku starali o amatérské divadlo a umělecký přednes a stal se i členem krajského poradního sboru. „Jeho“ posádkový kulturní dům ve Vyškově poznali i „civilové“ z Brna, když se stali porotci armádní umělecké soutěže ASUT, a soubor NETRDLLO, který vedl, vystupoval a byl dobře přijímán i mimo vojenské areály. Už třikrát usiloval tento soubor o účast na Jiráskově Hronově a letos se mu to konečně podařilo. Uvede zde Řehkovo nastudování Čechovova Višňového sadu, doporučené sem z armádní přehlídky Divadelní Bechyně. V roli statkáře Simeona - Piščíka, kterou hrál, však už režiséra inscenace neuvidíme. Zdeněk Řehka, zapálený divadelník a dobrý člověk, opustil krátce před letošním Jiráskovým Hronovem scénu tohoto světa. Soubor NETRDLLO bude v pátek hrát na počest svého principála.

Jaroslava Suchomelová

Byl jednou jeden...

Místo skupiny Filtré vystoupí dnes v 17 a 20 hodin v Sokolovně hradecký loutkový soubor Poli s pásmem pohádek Byl jednou jeden... Inscenace pánu Jiřího Polehni a Dobroslava Illicha patřila k vrcholům letošní Loutkářské Chrudimi, na které získala Cenu odborné poroty „za tvůrčí přístup“ jejích autorů ke zpracování známých pohádkových motivů.

Z textu Milana Strotzera věnovanému 45. Loutkářské Chrudimi, který vyjde v příští Amatérské scéně, vybíráme část věnovanou tomuto představení:

S minimem prostředků - paravanem, nezbytnými maňásky, dekoracemi a rekvizitami - sehráli (Jiří Polehňa a Dobroslav Illich) tři známé pohádky - O Budulínkovi, O perníkové chaloupce a O Červené Karkulce. Inscenovali je jako komentované představení dvou klaunů, z kterého číší nadhled, humor a vtip. Oba protagonisty divák pociťuje jako partnery ve vzájemné souhře, v jejich vpravdě lidské existenci na jevišti a zároveň v jejich partnerském vztahu k publiku. Kvituje přitom, že se setkává se dvěma herecky vybavenými osobnostmi, které jsou sto zaujmout dětského i dospělého diváka. Je to dáno, kromě herecké a režijní erudice, i tím, že přihlížíme představení, v němž se vše jakoby v té které chvíli právě rodí, ačkoliv si vzápětí uvědomujeme, jak bravurně jsou jednotlivé situace a gagy načasované. /hul/

střípky

Zájemce o dílnu pro mladé amatérské divadelníky v Šumperku (17. - 25. srpna) upozorňujeme, že přihlásit se je možno ještě do třídy Vladimíra Zajíce „Jazyk literatury a jazyk divadla“, Jana a Josefa Brůčků „Prostředí jako východzí princip divadelního sdělení“ a Jožo Krasuly „Dramaturgická a režijní práce při přípravě divadelního představení“. Učených názvů se nebojte, nudit se určitě nebudete. Veškeré informace podá na Hronově přítomný Karel Tomas.

V pátek 9. 8. ve 21:30 se v šatně Jiráskova divadla uskuteční schůze českých členů Mezinárodní asociace divadelních amatérů AITA/IATA.

„Skončíte tak taky,“ řekla na adresu vyrušujících a odcházejících diváků z představení Třicet vteřin lásky jedna z členek festivalového štábu. Na dotaz, jak to myslí, odvětila: „Že budete pro mladý starý.“ Pádnost českého jazyka je nesmírná.

Jen těžko překonatelným problémem pro mnohé soubory je malé trafo, tedy malý příkon elektrické energie do sálu místní Sokolovny. Víc než deset reflektorů prostě nejde zapojit bez toho, aby nebyla ohrožena již tak chatrná elektrifikace Hronova. Ač údajně již tři Sokolové pracují přímo v rozvodových elektrických závodech, je tento letitý problém stále nepříkonnatelný. Vyzýváme proto soubory, které vystupují v Sokolovně a potřebují více světla, aby si přisvěcovali svíčkami. Festivalový výbor se usnesl, že je bude proplácet z rozpočtu ušetřeného na snídaních.

Petr Váša byl osloven neznámou ženou se žádostí o rozhovor pro festivalový Zpravodaj. Žádala osobní schůzku. Redakce varuje - tato pod plachetkou osoba není redaktorkou Zpravodaje a je redakci neznámá. Rozhovor s Petrem Vášou však ve Zpravodaji bude.

Vydává organizační štáb

66. Jiráskova Hronova

Šéfredaktorka:

Jaroslava Suchomelová

Redaktor: Vladimír Hulec

Fotograf: Ivo Mičkal

Technický redaktor:

Marek Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 5 Kč